

Najveľkolepejší lapač šťastia

NAJVEL'KOLEPEJŠÍ LAPAČ ŠŤASTIA

Ako vnímaš šťastie? Akým spôsobom je určované, kto bude mať to šťastie, šťastie v živote poznať a pre koho sa stane tajomným cudzincom s tvárou prekrytou kusom hodvábnej látky. Toľko tajomna vo svete. A napriek tomu, dá sa vôbec niečo nazvať tajomným, keď sú ľudia vedomí i nevedomí, tak ako to vlastne do zatratenia celé funguje?

Áron sa spoznal so slovom šťastie v detskom domove. Osemročný chlapec s rovnými vlasmi s farbou mliečnej čokolády a monotónnymi tmavohnedými očami. Ako to, že monotónnymi? Napriek tomu, že chlapča sa usmievalo úprimným štrbavým úsmevom, jeho oči akoby ignorovali emócie. Zvykol vravievať, že práve preto ho rodičia nechceli. Za všetko môžu tie nepodarené oči! Mnohé neviniatka osud na toto miesto zaviedol kvôli neľahkej povojnovej situácii. Pre Árona však bolo jednoduchšie veriť tomu, že jeho rodičia si raz predsa len povedia „veď tie dve čokoládky sú vlastne celkom milé“ a zoberú ho naspäť domov.

Jednu pochmúrnu upršanú strelu deti usadili do jedálne. Telíčka sa začali chvieť a nebolo to len od zimy, ktorá sa predierala cez škáry na starých drevených okeniciach. Uvedomovali si, že sa niečo chystá. Keď do miestnosti začali vchádzať opatrovatel'ky so škatuľami v rukách, ozvalo sa hromadné výskanie a natešený smiech. Krabice sa otvorili a deti sediaci najbližšie začali dvíhať nošteky a nakúkali dnu. Malý Áron tiež s otvorenými ústami hľadel na nespočetné množstvo kamienkov, noviny s už dávno neaktuálnymi témami a vrchnáčiky od zaváranín rôznych veľkostí. Jedna z opatrovateliek, Mária Novotná, vysoká štíhla žena s nafarbenými červenými kučeravými vlasmi a prívetivým pohľadom, si odsunula jednu zo stoličiek na konci podlhovastého stola a postavila sa na ňu, aby si ju zvedavé a rozrušené deti všimli. Štebot pokračoval, tak si nahlas a rázne dvakrát odkašlala. Až teraz deti svoje pohľady upriamili priamo na jej výrazne nalíčenú tvár.

„Nuže deti, počasie k nám nebolo dnešný deň prívetivé, proto sme pro vás niečo pripravili.“ Mária rozprávala striedavo slovensko-česky, so silným moravským prízvukom. Odtiaľ totižto pochádzala.

Natiahla ruku do vaku na jej zástere a vytiahla akýsi predmet. „Toto voláme lapač šťastia. Slyšeli ste o tom někdy deti?“ ostatné opatrovatel'ky s úsmevom sledovali krútenie hláv doľava-doprava.

„Jde o kúzlo. Totižto, keď si tento lapač vyrobíte a budete ho nosiť neustále pri sobě, ukáže vám cestu za pravým šťastím. To znamená, že keď sa vám má stať niečo veľmi pekné, tento lapač na to upozorní. Najskor si zoberieme vrchnáčik, oblepíme ho novinovým papierom.“ keďže ô sa Márii vyslovovalo ťažko, vždy ho nahradila písmenkom „o“.

„Pak doň vlejeme zvyšok lepidla a nakoniec vložíme kamienok a „vualá“. Máme hotovo! Tak čo? Jdem na to?“ Máriina otázka spôsobila, že z hrobového ticha, ktoré panovalo počas jej prejavu, sa stalo piskľavé prekrikovanie.

Malý Áron mal však ešte jednu nezodpovedanú otázku. Ako zistím, že sa mi tá vec snaží niečo naznačiť? Povie mi to? Vyletí? Zaspieva „kohútika jarabika“? Jeho jemný hlások sa snažil predieť cez krik rovesníkov a plačúcich bábätiek, ktoré hluk rozrušil. Než ale jeho slová stihli prejsť až k opatrovatelkám, stratili sa niekde v hlúčiku iných zvukových podnetov.

Ženy sa zastavovali pri deťoch a pokladali pred ne materiál. Vždy rozdali po šiestich novinových útržkoch, kamienkoch a vrchnáčiku. Nakoniec priniesli nádoby o veľkosti menšieho hrnca na polievku s nejakou nepriehľadnou páchnucou tekutinou. Ručičky sa natiahli a rýchlo si privlastnili materiál. Áronov výtlačok obsahoval politiku a z druhej strany bola nejasná fotografia roľníkov na poli s býkmi v postroji. Všetci, dokonca aj býky, sa mračili. Keď sa chystal siahnuť po pekne zaoblenom červenkastom kamienku, predbehlo ho dievčatko sediace vedľa. Zastavil a stiahol sa pozerajúc na natešené dievčatko. Nadvihoval novinový papier a nazeral pod stôl, no nikde nevidel šiesty kamienok. Mária sa obzerala po deťoch a zahliadla zdvihnutú dľaň malého chlapca. Pristúpila k nemu a s úsmevom sa ho spýtala, čo sa deje.

„Nezostal mi kamienok“ vraví a jeho jednotvárne oči uprene hľadia na Máriu. Tá sa odklonila, zamyslela a odbehla za kolegyňami. Chvíľu komunikovali, potom všetky stíchli, mlčali a premýšľali.

Žena po Máriinej pravici si zrazu siahla na hlavu a z vlasov si vybrala sponu s pravými perlami. Krátke vlasy špinavo-hnedej farby jej padli na mocné ramená. Priateľka vedľa začala namietaať a krútiť hlavou. Ona však malým vreckovým nožíkom na šúpanie mrkvy a petržlenu vylúpila jednu z periel a podišla k hanblivému Áronovi. Ten z perleťovo-bielej a tak čistej guľôčky nedokázal spustiť zrak.

„Na. Vezmi toto!“ Opatrne chytil perlu svojim palcom a ukazovákom a pretáčal ju dookola. Dôkladne si ju obzeral z každej strany. Usmieval sa. Dokonca by sa zdalo, že aj Áronove oči sa usmievajú. Pousmiala sa i opatrovatelka, ktorá mu túto radosť v podobe perly darovala.

Mária sa naklonila k chlapcovi a pošepkala mu: „Tvoj lapač vďaka tejto perle nebude

obyčajný. Bude to najveľkolepejší lapač šťastia...“.

Pozrel sa na ňu. Najveľkolepejší lapač šťastia...